

הוא והיא

אלפי נערות ורבות צעירים בכל חלקי העולם מתמלאים רגשי נחיתות ובושה, שעה שתקופת חדוות הצמיחה אצלם הופכת לעינוי התבגרות.

הרבה שמות קראו לאותם "פצע בגרות", אך בשפת המדע הם נקראים "אקנה" (Acne) פצעים אלו מתהווים דווקא בשנות חיינו היפות ביותר. סיבתן פשוטה: תאי עור צומחים במהירות, ותאי העור המתים אינם נושרים אלא סותמים את נקוביות העור. מצד שני הבלוטות שפעילותן גדולה מיצרות שומנים. השומנים, שהיו צריכים לצאת דרך הנקוביות, נעצרים ע"י העור הסתום ועל-ידי כך מתהוות נקודות שחורות ופצעים מכוערים. מה עוד שפצעים אלו עלולים להשאיר סימנים לתמיד.

הלנה רובינשטיין, אשר הקדישה את חייה לטיפוח החן והיופי, השקיעה מחקר שנים במעבדותיה עד שהמציאה את התכשירים הבדוקים Bio Clear, והביאו רוחה למיליונים של בני נוער בארה"ב ובאירופה. כיום יכולים כל נער ונערה ישראלים ליהנות מנסיון בדוק זה ולהפטר מיסורי פצעי "אקנה".

תכשיריה המרפאים של הלנה רובינשטיין יאפשרו לך בכמה שבועות צפרים לקבל עור טהור מפצעים ונקי מרובים, בריא ויפה. והדרך פשוטה...

1. רחיצת הפנים ב-Bio Cleanser בבוקר ובערב מטהרת את העור.
2. לרענן עור פניך ב-Water Lily Skin Lotion להורדת השומנים וליצוב העור.
3. משחת Bio Clear משלימה את הטיפול ומיועדת לרפוי העור.
4. ולשער ראשך ב-Bio Shampoo קשקשים הם אחד הגורמים ל"אקנה".

חוברת הסבר מיוחדת על מלחמה בפצעי "אקנה" ושמירת העור תשלה חניגם לכל דורש במעטפה סגורה וחלקה עם סימון אישי. נא לפנות בכתב למחלקת פצעי עור, מעבדות הלנה רובינשטיין, ת.ד. מס' 1, מגדל העמק.

אין לדחות למחר. כדאי להתחיל היום. כל הדרוש לך ימצא בחנויות התמרוקים הרשאים למכור את מוצרי הלנה רובינשטיין. שם ידעו גם ליעץ לך אישית. הטיפול יעיל, קל ונוח. עור טהור הוא לא רק יסוד למראה נעים אלא גם להרגשה טובה.

Helena Rubinstein

אמנות

מחול

דוקים בשיעמום

לונדון פסטיבל בלט ממחיש את ה"אפשרויות של דוקים בשלום, לפחות ב"שטח האמנות, בין שני הגושים. זהו תיאטרון בלט מערבי מובהק, שיצירותיו הראשיות (נערת השלג ואגם הברבורים) נוצרו בידי הכוריאוגרף הסובייטי ולארימיר בור"מיסטר, כשגם יצירות משניות, כמו הסול"פדים, הב בעלי כוריאוגרפיה רוסית טי"פוסית.

דוקים כזה הוא אולי חשוב ויפה, אבל חסר-חיים. הכוריאוגרפיה הסובייטית גר"שאת אוסי דומה לזה של הבלט הרוסי ה"קיסרי. היא שמה את הדגש על שיאים של יכולת טכנית, על חשבון ההבעה. הדייק, השכלול והמשמעת, שהם המטרה העיקרית של בלט זה, מביאים לכך שהוא הופך ל"שעשוע חזותי בלבד, כשמישחק בפורמט"יות קרות וחסרות-חיים בא במקום תוכן ממשי וכושר-ביטוי מימי.

אין ספק שברשות הלונדון פסטיבל בלט צוות של רקדנים ובלרינות המסוגל להדהים ולרתק בכישר הביצוע הטכני שלו. בוכבים כגון גילפין, מרילין בור, אירנה בורבוסקה וקליר סומבר, עדיין קוצרים תשואות-הת"פעלות. אולם נראה שחלפו הימים בהם לטיכום אנושי, ואפילו הוא מושלם, עשוי לספק את דמיונו של הצופה כחומר גלם לייצור חזותי.

התזמורת הסימפונית של חיפה, המלווה את הבאלט, ממלאת את מה שמחסרה ה"כוריאוגרפיה בתחום הדמיון — היא מזכיר"רה בהחלט תזמורת של מכבי-אש.

זימרה

אל לפני המהפכה

הוא היה בן שלוש כשעזב את עיר-הנפט באקו, על חופו של הים הכספי, ועלה לארץ-ישראל. 43 שנים לאחר-מכן עדיין מתנגנים בקולו צלילי הנקישיה של מאות בארות-הנפט, הדי החרים והמרחבים שספג בילדותו.

הוא עומד זקוף, ללא נוע, ידיו שלובות, ורק שפמו הגינגי, שריירי לסתו חרידי רק"תו מתנועעים. קולו העמוק, קול הבס, רר"עם בטונים צלילים זמהדהים. אם נפל"חומת יריחו — לקול צלילים כאלה קרסו. אילקה רחה — הוא הלל רבינוביץ — שר שירים רוסיים.

תווים גנוזים. בצעירותו רצה להיות זמר-אופרה. משך ארבע שנים למד פיתוח"קול אצל מורה רוסית זקנה. החיים רצו"אחרת. הלל רחה, חבר קיבוץ רמת-היהודה, חייל בצבא הבריטי, נכה קסוע-רגל, פקד"בעירית תל-אביב, ואחר-כך חילין וזמר"שיריעם ישראליים, נאלץ לנצור כל אותן"שנים את החלום בלב. הוא שמר אותו יחד"עם עמודית-חיים שנים של שירים רוסיים.

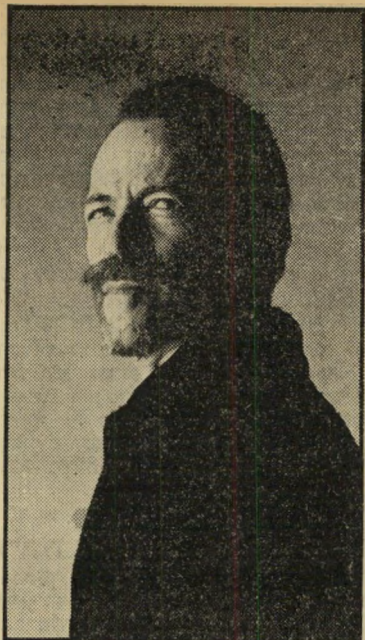
לא היו אלה השירים של תקופת המהפכה, שמגנינותיהם שרתו אחר-כך פיומנים יש"קלילים. היו אלה אותם המכונים "השירים הקלאסיים". האחרון שבהם חובר לפני חמי"שים שנה. מאז גם לא שרו אותם, מלבד באופרות.

למרות שורשיהם של שירים אלה שקו"עים עמוק בתולדותיו של העם הרוסי, אפשר לשייכם לחמש הגדולים של האס"כולה הלאומית, הידועים בשם "החמישיה הרוסית". החמישיה (ציזאר קואי, בלקיימי, רימסקי-קורסקוב, בורודין ומוסורגסקי) הח"דירו ליצירותיהם את רוח השיר והמחול הרוסי העממי. ניקולאי רימסקי-קורסקוב עצמו השלים אוסף של מאה שיריעים רו"סיים, מוסורגסקי שילבם לאופרה בוריס גו"דונוב, ואילו בורודין לנטיך איגור.

לדיבור יש מנגינה. אז נולד סוג חדש של לחן — הצייטטב המלודי, מנגי"נה המעוצבת לפי נטיות קול הדיבור. שום כך לא יוכל שום זמר איטלקי, ולוא גם הטוב ביותר, לשיר שיר רוסי קלאסי כ"ראוי.

עולם הצלילים של המוסיקה הרוסית הוא קהה, דבר הקשור במבנה האופי הרוסי. זוהי אולי גם הסיבה שהקומפוזיטורים ה"רוסיים הירבו לכתוב מנגינות לקול בס, וב"הכירים את יטולת הקול, מיצו את כל ה"אפשרויות הטמונות בו.

העובדה שאילקה הוא דובר רוסית מיל"דוה, ושהוא בעל קול בס עמוק, עושה או"תו למבצע אידיאלי של השירים הרוסיים

זמר אילקה

תחת שפם גינגי, חלום ילדות

הקלאסיים. בסוף החודש הוא עומד לערוך קונצרט-יחיד ראשון של שירים אלה.

הוא שר את השיר הטטרי מתוך הנטיך איגור, את שירת הוויקינגים של רימסקי-קורסקוב, באלאדה על נאפוליאון וחיליו, הקמים לתחיה מתחת לשלגי רוסיה, פרי"עטו של מיכאל גלינקא, המורה הרוחני של "החמישיה הרוסית", והוא שר את ה"יוח"ניים ("משוך") המפורסם, אותו ביצע של"יאפין הגדול.

לפעמים נראים השירים כמו דיקלומים, מיקצביהם בלתי-רגילים, ההרמוניות שלהם מסורסות, אך הם בעלי עוצמה וביטוי רב. בקולו של אילקה, שהכין את הקונצרט שלו בעזרתו של חנן ויטנין, יש עדיין משהו מחוספס. הוא אינו מלוש עד הסוף. אולם דווקא פרט זה עושה את קולו נעים לאוזן, ואת שירתו לטבעית וכנה, למרות מיקצועיותה.

תיאטרון

מה עשנה התכנית!?

לחם ושעשועים (תיאטרון היחיד של שחמון ישראלי) הוא מונולוג ארוך של מוקי הגדול, ליצן הקירקס, שמיקי הלוליינית, אהובת לבבו, כרוזה עם בוזוגה להופעה, בסביסטיאן. מוקי הגדול בוכה כמו ילד קטן על העולם המצחיק שבו הוא חי, וכשנגמר לו מלאי הכאבים על אהבתו הנכזבת, הוא בוכה בשורת מונולוגים קטנים יותר את כאבה של האנושות כולה.

הקו המחשבתי של פילוסופיה בפרוטה זו

שחקן ישראלי

במקום איטריות — דיסה

הוא: "... צריך תמיד לצחוק, שלא יראו מתי אתה בוכה... צריך תמיד למרוח ב"לכן את הפנים שלא יראו מתי אתה מח"ויר..."

תחנת רדיו כפרה. מוקי הגדול אמר בין השאר: "משנה מקום מה זה משנה?" אותה שאלה אפשר לשאול לגבי שמעון ישראלי: "משנה תכנית מה זה משנה?" כי במרכזו של תיאטרון-היחיד עומד השחקן, שכל כמה שישתנה החומר המושם בפיו, הוא לא ישתנה, ושמעון ישראלי הוא אר"תו אמן בידור בשתי תוכניותו הקודמות, למרות המיקרופון האולטרה-מודרני בו הוא משתמש ולמרות התמליל שכתב ניסים (בג"די המלך) אלוני.

המיקרופון היפאני בו משתמש שמעון הוא תחנת אלחוט זעירה שנועדה ליצור את הרושם כאילו אין הוא משתמש ב"מיקרופון. בפרת שעל חולצתו מוסתר מיק"רופון זעיר ממנו יוצאים חוטים לסוללה ה"מתקנת בכיס מכנסי האחרון. מכשיר זה שולח גלי רדיו לתחנת קליטה מאחורי-הקלעים המעבירה את הקול למקול. אלא שהצרה במכשיר זה, שהוא מחייב את שמי"עון לשיר כשפיו נטוי כל הזמן לכיוון ה"מיקרופון, מגביל אותו בהעויות פנים. הפ"רעות קוליות שונות, שינויי טון, מפריעים במיוחד בשעת השירה.

ארלוך במקום רבינוביץ. באשר ל"תוכנית עצמה, עשה ניסים אלוני עבודה מרושלת וגרועה. לרגע נדמה כאילו צבר בתוכנית זו את כל השאריות שנתרו לו מבגדי-המלך. אפילו ביטויים אופייניים לו באותה הצגה חוזרים על עצמם כאן: "שמגנה... בגטלמן... רייטל" רק ש"במקום ה"איטריות" יש כאן "דיסה" ר"במקום רבינוביץ, השם שנועד לתמצת את התיאור שבמין האנושי, מופיע כאן ארלוך. את דמותו של המוקין, סמל הטראגי-קומיות, בנה אלוני רק על הצד הטראגי, את העלילה נטש באמצע ובכתיבת הבדיחות שכתב שמטרתן, בין השאר, היא גם לעורר צחוק. הפיומנים הבודדים שבתוכנית חסרים כנראה את נתוני השלאגרים שהיו בפיו מונים בתוכניותו הקודמות. למזל של שמעון חל עליו הכלל: "משנה תוכנית, מה זה משנה!?"

בידור

אגדה - או בהמה?

הגמל המעופף (מועדון הרביעיה, יריד המזרח) היא התוכנית עליה רוכבים הארבי"עה שהיו ידועים כרביעית מועדון התיאטר"ון. בדרם לצמאות כלכלית. אלא שלרוע המזל זהו גמל ללא כנפיים של דמיון, כש"רון או השראה. גמל עם כנפיים הוא בעל"חי אגדתי. גמל בלי כנפיים הוא, כהגדרת המילון: "בהמה מעלת-גירה וטמאה". קל להאשים את רוע המזל. במקרה זה, האשמה היא בחוסר יכולת השיפוט של אר"תם האחראים לברירת החומר ולהרכבה ה"תוכנית. הרביעיה עצמה (גדעון זינגר, יעקב בן-סירא, שמעון בר וראובן שפר) הוכיחה כבר בעבר כי, בהתבססה על חומר ראוי לשמור, היא להקת-הבידור הסאטירית מסי"של ישראל. אולם בתוכניתה הנוכחית, מאבדת הרביעיה את כל האשראי החיובי שצברה במשך שנים.

נידונים למאסר עולם. זוהי תוכנית המורכבת מכתריסר פיומנים וממערכון אחד, ששום נושא מרכזי או צורת-הגשה אחידה אינם מקשרים ביניהם. הפיומנים (של נעמי שמר, דידי מנוסי ואורי סלע) המוש"מעים, הם ברובם משעממים, מסורבלים וחסרי-רפואטה, אבל לעומת זאת המערכון (של שרגא פרידמן), הלועג בהומור של קצבים לחלקה של המיטרה בפרשת יוסליה שוחמאכר, הוא דבילי.

מלבד הקוורטט של מוסיקה קאמרית של נעמי שמר, והפיומון חצי ל"י של דידי-סלע, עומדת התוכנית כולה ברמה של לה"קת בית-הסוהר המרכזי ברמלה, דבר המס"ביר, אולי, מדוע נראים אנשי-הרביעיה על"הבמה כנידונים למאסר-עולם.

לשיא של חוסר-טעם מגיעה הרביעיה שעה שהיא מקדישה חלק ניכר מתוכניתה ללעג תפל וזול על חשבונם של דן בן-אמין וחיים חפר, על שהוריהו כספים מ"הצגת היה היו זמנים. פרט לעובדה שזוהי יריקה לבאר ממנה שתתה הרביעיה וגם רוחה, אפשר לשער לרגע שהרביעיה עצמה מופיעה שלא-על-מנת-לקבל-פרס.

נראה שאירות היריד השפיעה על הרבי"עיה, הביאה אותם למחשבה שביריד אפשר למכור כל סחורה, אפילו זולה ופגומה. אין חוק נגד זה.